

Гей, розіллялось ти, руськеє горе,
Геть по Європі і геть поза море!

Бачили мури Любляни та Реки,
Як з свого краю біг русин навтеки.

Руські ридання й стогнання лунали
Там, де Понтеби біліються скали.

Аж із Кормон, мов живого до гробу,
Гнали жандарми наш люд, як худобу.

Небо італьське, блакитне, погідне,
Бачило бруд наш, пригноблення бідне.

Генуя довго, мабуть, не забуде,
Як то гостили в ній руськії люде.

Будуть ще внукам казати проти ночі:
«Дивний тут люд кочував із півночі.

Рідну країну з слізьми споминав він,
Але з прокляттям із неї тікав він.

Спродував дома поля, господарство,
Вірячі байці про Рудольфа царство,

Дома покинувши землю родинну,
Гнався, щоб мрію ловити дитинну.

Смілий у мріях, у вірі беззглядний,
В дійсності, наче дитина, безрадний.

Ані порадитись, ні побалакать, —
Знав він лиш гнуться, та жебрать,
та плакать».

Гей, розіллялось ти, руськеє горе,
Геть по Європі і геть поза море!

Доки гамбурзькі важкі паровози —
Де ви не лялися, руської сльози!

Всі з тебе, русине, драли проценти:
Польські шляхтичі й швабські агенти.

Що то ще жде тебе на океані?
Що у Бразилії, в славній Парані?

Що то за рай ще тобі отвираєсь
В Спіріту Санто і Мінас Джераес?

зі збірки « [Мій Ізмарагд](#) »

